

Alice Hartin kadonneet kukat

"Kauniisti kirjoitettu, toiveikas ja kiehtova
tarina. Lumoava." – *Herald Sun*

HOLLY
RINGLAND

MINERVA

Alice Hartin kadonneet kukat

HOLLY
RINGLAND

*Alice
Hartin
kadonneet
kukat*

Englannin kielestä suomentanut
Hanni Salovaara

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Alkuperäisteos: *The Lost Flowers of Alice Hart*
Copyright © Holly Ringland 2018

Originally published by
Fourth Estate, an imprint of HarperCollinsPublishers

Suomenkielinen laitos:
© Minerva Kustannus, 2022
Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos: Hanni Salovaara

Kansi: Hazel Lam / Taittopalvelu Yliveto Oy
Tekstitaitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-509-3
Painettu EU:ssa

Naisille, jotka epäilevät tarinansa
arvoa ja voimaa.

Äidilleni, joka antoi kaikkensa tuodakseen
kukat elämäni.

Ja tämä kirja on omistettu Samille,
jota ilman elinikäinen unelmani olisi jäänyt
kirjoittamatta.

Sisällys

1. Musta tulionkidea	11
2. Sydneyinflanellikukka	23
3. Iso-olkikukka	35
4. Sininen neulatyynty	48
5. Vaaleanpunainen sulkakukka	55
6. Ritvaminttu	68
7. Keltakellot	78
8. Vaniljalilja	88
9. Violetti manjakoiso	104
10. Piikkikielopensas	118
11. Jokililja	132
12. Kulta-akaasia	147
13. Kupanikuppi	157
14. Punaekalyptus	177
15. Sinililjaonkidea	186
16. Piikkiherne	201
17. Keltabanksia	215

18. Onanssi ikikukka	225
19. Hopealehti	238
20. Silkipuu	251
21. Flamingonokka	262
22. Hanjasheinä	277
23. Avikkomyntti	287
24. Leveälehtisailio	302
25. Kasuaanipuu	318
26. Lyhtypensas	337
27. Konallipuu	352
28. Kuituhenne	371
29. Silkkitassu	382
30. Kengunupensas	
Jälkisanat	397
Kiitollisuudesta	399
Kinjailijasta	407

*There has fallen a splendid tear
From the passion-flower at the gate.
She is coming, my dove, my dear;
She is coming, my life, my fate;
The red rose cries, 'She is near, she is near;'
And the white rose weeps, 'She is late;'
The larkspur listens, 'I hear, I hear;'
And the lily whispers, 'I wait.'*

Alfred Lord Tennyson

*Kipuyrtin kyynel kimmeltelee
ja holvihin putoaa.
"Elos, kohtalosi jo lähenee!"
punaruusu nyt huudahtaa.
Mut ruusu valkea huokaisee:
"Hän luoksesi myöhään saa."
Kukonkannus kuiskien kuuntelee
ja liljakin odottaa.*

Lordi Alfred Tennyson

(Suomennos Elina Vaara)

I

Musta tulionkidea

Merkitys: **omistamisen halu**
Pyrorchis nigricans | Länsi-Australia

Tarvitsee kukkiakseen tulta. Versoo sipuleista, jotka ovat voineet olla lepotilassa pitkään. Vaaleassa kukassa on verenpunaisia juovia. Muuttuu kukittuaan mustaksi ja näyttää hiiltyneeltä.

Lautavuoratussa talossa, kadun päässä, yhdeksänvuotias Alice Hart istui kirjoituspöydän ääressä ikkunan edessä ja kuvitteli erilaisia tapoja tuikata isänsä tuleen.

Hänen edessään, isän eukalyptuspuusta tekemällä kirjoituspöydällä, oli avoin kirjaston kirja. Se oli täynnä kaikkialta maailmasta kerättyjä tarinoita tulesta. Alice pystyi aistimaan savun, maan ja palavien sulkien hajun, vaikka Tyyneltä valtamereltä puhalsi suolaisen kostea koillistuuli. Hän luki kuiskaten:

Feeniks-lintu laskentuu tuleen liekkien nieltäväksi, palaa tuhkaksi ja nousee uudistuneena, uudelleen luotuna – samanlaisena, silti aivan erilaisena.

Alice piti sormiaan tuhkasta nousevan feeniks-linnun yllä: linnun hopeanvalkoiset sulat hehkuivat, se oli levittänyt siipensä ja taivuttanut päänsä taaksepäin raakkuakseen. Hän nykäisi kätensä pois, aivan kuin kultaiset, oranssinpunaiset lieskat kykenisivät korventamaan hänen ihoaan. Tuulenpuuska lennätti ikkunasta merilevän

tuoksua; tuulikello äidin puutarhassa varoitti voimistuvasta tuulesta.

Alice kumartui pöydän yli ja veti ikkunan pienemmälle. Hän työnsi kirjan sivummalle ja silmäili kirjan kuvaa samalla kun kurkotti ottamaan lautaselta paahtoleivän, jonka oli tehnyt tunteja aikaisemmin. Hän haukkasi voilla siveltyä kolmionmuotoista paahtoleipää ja mutusteli sitä hitaasti. Millaista olisi, jos isä palaisi tulessa? Kaikki isän demonit palaisivat tuhkaksi, ja jäljelle jäisi paras osa hänestä, joka liekkien uudistamana ja uudestisyntyttämänä muuttuisi taas sellaiseksi mieheksi, jollainen hän joskus oli: mieheksi, joka oli tehnyt hänelle kirjoituspöydän, jonka ääressä hän voisi kirjoittaa tarinoita.

Alice sulki silmänsä ja kuvitteli hetken, että meri, jonka hän kuuli pauhaavan ikkunan takana, oli roihuava tulimeri. Voisiko hän työntää isänsä sinne, jotta tämä palaisi liekeissä niin kuin feeniks-lintu hänen kirjassaan? Mitä jos isä nousisi päätänsä pudistaen kuin pahasta unesta heränneenä ja ottaisi hänet syliinsä? Hei pupu, isä ehkä sanoisi. Tai ehkä hän vain viheltelisi kädet taskuissaan ja pilkettä silmäkulmassaan. Ehkä Alice ei enää koskaan näkisi, miten isän siniset silmät muuttuvat raivosta mustiksi, miten väri pakenee tämän kasvoilta tai miten suupieliin kerääntyy vaahtoa, joka on yhtä valkoista kuin kalpeus isän kasvoilla. Alice voisi keskittyä vain tulkitsemaan, mistä suunnasta tuuli puhaltaa, tai valitsemaan kirjastosta kirjoja tai kirjoittamaan työpöytänsä ääressä. Tulessa uudistuneen isän kosketus Alicen raskaana olevan äidin iholla olisi aina pehmeä; isän kädet koskettaisivat Alicea aina hellästi ja hoivaten. Ennen kaikkea isä kei-
nuttaisi vauvaa kehdoissa tämän synnyttyä, eikä Alicen tarvitsisi maata valveilla ja miettiä, kuinka voisi suojella perhettään.

Alice sulki kirjan. Sen raskas tömähdys vavahdutti puista kirjoituspöytää, joka oli koko hänen makuuhuoneensa levyinen. Pöytä oli kahden ison ikkunan edessä ja niistä avautui näköala puutarhaan. Puutarhassa kasvoi hiussaniaisia, hirtensarvisaniaisia ja nystykämmeköitä, joista hänen äitinsä piti ennen kuin pahoinvointi

vei hänen voimansa. Juuri sinä aamuna äiti oli ollut istuttamassa kenguruntassuntaimia ruukkuihin, kun hän pahoinvoivana taipui kaksin kerroin saniaisten ylle. Alice istui lukemassa kirjoituspöytänsä ääressä, mutta kuullessaan äitinsä yökkäilevän hän kömpi ikkunasta ulos, hyppäsi saniaislehvistöön ja piteli epävarmana äitiään tiukasti kädestä kun ei oikein osannut muutakaan.

”Olen kunnossa”, hänen äitinsä sanoi yskien ja piti Alicea kädestä, kunnes irrotti otteensa. ”Se on vain aamupahoinvointia, pupu, ei huolta.” Kun äiti taivutti päätään taaksepäin ilmaa saadakseen, hänen vaaleat hiuksensa valahtivat kasvoilta ja paljastivat uuden mustelman, joka oli sinipunainen kuin aamuinen meri ja ympäröi ruhjetta korvantaustan herkällä iholla. Alice ei ehtinyt kääntää katsettaan pois riittävän nopeasti.

”Voi pupu”, äiti harmitteli noustessaan jaloilleen. ”En katsonut eteeni keittiössä ja kaaduin. Vauva aiheuttaa minulle huimausta.” Hän laski kätensä vatsalleen ja poimi toisella leninkiinsä tarttuneita multakokkareita. Alice tuijotti nuoria saniaisia, jotka olivat liiskaantuneet maahan äidin painon alla.

Pian sen jälkeen vanhemmat lähtivät. Alice seisoj etuovella, kunnes isän lava-auton nostattama pölypilvi katosi aamun sineen. He olivat jälleen menossa kaupunkiin vauvan kontrollikäyntiä varten; lava-autossa oli vain kaksi paikkaa. *Olehan kiltisti kultaseni*, äiti kehotti ja hipaisi huulillaan Alicen poskea. Äiti tuoksui jasmiinilta ja pelolta.

Alice otti toisen kolmionmuotoisen, jäähtyneen paahtoleivän ja piteli sitä hampaissaan samalla, kun tavoitteli kirjastolaukkuaan. Hän oli luvannut äidille opiskella neljännen luokan koetta varten, mutta toistaiseksi kirjekoulun lähettämä harjoituskoe oli lojunut avaamattomana kirjoituspöydällä. Kun hän otti kirjaston kirjan laukustaan ja näki sen nimen, hänen suupielensä sulivat hymyyn ja koe unohtui saman tien.

Aloittelijan opas tulen saloihin -kirjan kohokuvioitu kansi loisti melkein elävänä lähestyvän myrskyn heikossa valossa. Maastopalon

metalliset liekit hohtivat. Alicen vatsassa väreili jotain jännittävää ja kiehtovaa. Hänen kämmenensä olivat nihkeät. Hän oli ehtinyt koskea sormenpäällään vain kirjan kantta, kun Tobyin kaulapannan niitit kilisivät hänen takanaan aivan kuin hänen kiihtymyksensä esiin loihdimana. Toby tönäisi kuonollaan hänen jalkaansa ja jätti märän tahran iholle. Keskeytyksestä huojentuneena Alice hymyili, kun Toby istuutui tottelevaisesti. Hän ojensi leipänsä Tobyille, joka otti sen varovasti hampaidensa väliin ja peräännytti hotkaisuun sen. Koiran kuolaa tippui hänen jalalleen.

”Yök, Tobes”, Alice sanoi ja pörrötti koiran korvia. Hän piti peukaloaan ylhäällä ja heilutti sitä puolelta toiselle. Vastaukseksi Tobyin häntä heilui lattialla edestakaisin. Se nosti tassunsa ja laski sen hänen jalalleen. Alice oli saanut Tobyin isältään lahjaksi ja koira oli hänen paras ystävänsä. Pentuna se oli näykkinyt liian monta kertaa isän jalkoja pöydän alla, ja isä oli paiskannut sen pesukonetta vasten. Hän oli kieltäytynyt viemästä koiraa eläinlääkäriin, ja siitä lähtien Toby oli ollut kuuro. Kun Alice oli oivaltanut, että Toby oli kuuro, hän oli päättänyt luoda heille yhteisen, salaisiin käsimerkkeihin perustuvan kielen, jota vain hän ja Toby ymmärtäisivät. Hän heilutti Tobyille jälleen peukaloaan kertoakseen, että tämä oli kiltti koira. Toby nuoli Alicen kasvoja, ja Alice nauroi inhon vallassa ja pyyhki poskeaan. Toby pyöri ympyrää muuttaman kerran ja rojahti hänen jalkojensa juureen. Se ei ollut enää pentu ja muistutti enemmän harmaasilmäistä sutta kuin lammaskoira. Alice hautasi paljaat varpaansa sen pitkään, tuuheaan turkkiin. Tobyin seurana rohkaisemana hän avasi *Aloittelijan opas tulen saloihin* -kirjan ja pian kirjan ensimmäinen tarina imaisi hänet mukaansa.

Kaukaisissa maissa, kuten Saksassa ja Tanskassa, ihmisillä oli tapana antaa tulen polttaa pois vanha ja kutsua tilalle uusi, toivottaa tervetulleeksi seuraavan kehän alku: vuodenaika, kuolema, elämä tai rakkaus. Jotkut jopa tekivät vitsoista ja karhunvatukoista

Musta tuliorkidea

valtavankokoisia hahmoja ja sytyttivät ne palamaan lopun ja uuden alun merkiksi – ihmeitä houkutellakseen.

Alice nojautui tuolillaan taaksepäin. Hänen silmänsä tuntuivat kuumilta ja rähmäisiltä. Hän painoi kätensä kirjan sivuille, vitsoista tehdyn palavan miehen päälle. Minkälaisen ihmeen Alicen tuli toivottaisi tervetulleeksi? Ehkä heidän kotonaan ei enää koskaan kuultais rikkoutuvien esineiden ääniä. Pelon hapan löyhkä ei enää leijuisi ilmassa. Alice istuttaisi kasvimaan, eikä häntä rangaistaisi, jos hän käyttäisi vahingossa väärää puutarhalapiota. Hän opetteli ajamaan polkupyörällä, eikä raivostunut isä repisi hiuksia hänen päänahastaan, jos hän menettäisi tasapainonsa. Hänen tarvitsisi lukea vain taivaan merkkejä, eikä niitä varjoja ja pilviä, jotka häivähtivät isän kasvoilla ja panivat Alicen arvailemaan, oliko isä hirviö vai mies, joka muutti eukalyptuspuun kirjoituspöydäksi.

Isä teki pöydän sen päivän jälkeen, kun oli tönäissyt hänet mereen ja jättänyt uimaan omin avuin rantaan. Sinä iltana isä katosi puuvajaansa eikä tullut pois sieltä kahteen vuorokauteen. Kun isä taas ilmestyi, hän kantoi ankarasti ponnistellen suorakulmaista pöytää, joka oli pidempi kuin hän itse. Pöytä oli tehty kermanvalkoisista eukalyptuslaudoista, joita hän oli säästänyt rakentaakseen Alicen äidille uuden saniaispuutarhan. Alice katseli epäröiden huoneensa nurkassa, kuinka isä pulttasi pöydän kiinni seinään ikkunalaudan alapuolelle. Pöytä täytti hänen huoneensa tuoreen puun, öljyn ja lakan juovuttavilla tuoksuilla. Isä näytti Alicelle, kuinka pöydän kansi avautui messinkisaranoillaan ja sen alta paljastui papereille, kynille ja kirjoille tarkoitettu matala lokero. Hän oli jopa höylännyt pöydän kanteen eukalyptuspuun oksasta tuen, jotta Alice pystyisi penkomaan laatikkoa molemmin käsin.

”Tuon sinulle kaikki tarvitsemasi kynät ja väriliidut, kun menen seuraavan kerran kaupunkiin, pupu.”

Alice heittäytyi isän kaulaan. Isä tuoksui Cussons-saippualta, hieltä ja tärpätiltä.

”Oma pikku sirkkuseni.” Hänen parransänkensä raapi Alicen poskea. Sanojen lakkakerros peitti Alicen kielen: *Tiesin, että olet vielä siellä. Jää. Älä anna tuulen muuttua.* Mutta hän pystyi vain sanomaan: ”Kiitos.” Alicen katse siirtyi takaisin avoimeen kirjaan.

Tuli on elementti, joka syttyäkseen ja palaakseen vaatii kitkaa, polttoainetta ja hapetta. Palaakseen puhtaasti tuli tarvitsee nämä ihanteelliset olosuhteet.

Alice nosti katseensa ja vilkaisi puutarhaan. Tuulen näkymätön voima heilutti koukuissa riippuvia hiussaniaisruukkuja. Se ulvoi raollaan olevan ikkunan alla. Hän hengitteli syvään, täytti keuhkonsa ja tyhjensi ne hitaasti. *Tuli on elementti, joka syttyäkseen ja palaakseen vaatii kitkaa, polttoainetta ja hapetta.* Alice tuijotti äitinsä puutarhan vehreään sydämeen ja tiesi, mitä hänen oli tehtävä.

Kun myrsky saapui idästä ja kulki taivaan halki tummina verhoina, Alice meni takaovelle ja puki ylleen tuulitakkinsa. Toby asteli hänen vierelleen, ja Alice upotti sormensa sen villaiseen turkkiin. Toby vingahti ja painoi kuononsa Alicen vatsalle. Sen korvat olivat luimussa. Ulkona tuuli repi terälehtiä äidin valkoisista ruusuista ja sirotteli niitä pitkin pihaa kuin pudonneita tähtiä. Kaukana tontin laidalla häämötti isän lukittu vaja. Alice taputteli takkinsa taskuja ja tunsi avaimen olevan paikoillaan. Hän seisoi hetken aloillaan rohkeutta keräten, avasi sitten takaoven ja juoksi Tobyn kanssa talosta tuulta päin.

Alicea oli kielletty menemästä vajaan, mutta mikään ei ollut estänyt häntä kuvittelemasta, mitä isän puuvajassa saattaisi olla. Useimmiten isä kulutti vajassa aikaansa kauheiden tekojensa jälkeen. Kun hän tuli ulos, hän voi aina paremmin. Alice oli päätellyt, että vajalla täytyi olla taianomaista muutosvoimaa, aivan kuin

sen seinien sisäpuolella olisi taikapeili tai väärttinä. Nuorempana hän oli kerran rohjennut kysyä isältä, mitä vajassa oikein oli. Isä ei ollut vastannut, mutta kun isä oli tehnyt hänelle kirjoituspöydän, Alice oli ymmärtänyt. Hän oli lukenut alkemiasta kirjaston kirjoista; hän tunsi sadun Tittelintuuresta. Alicelle vaja oli paikka, jossa isä kehräsi oljista kultaa.

Alicen jalkoja ja keuhkoja poltti hänen juostessaan. Toby haukkui taivasta, kunnes pilvet keihästävä salama sai sen laskemaan häntänsä koipien väliin. Vajan ovella Alice kaivoi avaimen taskustaan ja työnsi sen munalukkoon. Lukko ei auennut. Tuuli pisteli hänen kasvojaan ja melkein kaatoi hänet; vain jalkoja vasten painautunut Toby piti hänet pystyssä. Hän yritti uudelleen. Avain painui kiipeästi hänen kämmentään vasten, kun hän työnsi sitä lukkoon. Se ei liikahtanutkaan. Pakokauhu sumensi hänen näkönsä. Hän antoi periksi, pyyhki silmiään ja työnsi hiukset pois kasvoiltaan. Ja yritti uudelleen. Tällä kertaa avain kääntyi helposti, aivan kuin lukko olisi ollut öljytty. Alice väänsi munalukon irti ovesta, painoi kahvaa ja kompuroi sisään Toby kannoillaan. Tuuli paiskasi oven äänekkäästi kiinni heidän takanaan.

Ikkunattomassa vajassa oli pilkkopimeää. Toby murisi. Alice ojensi kätensä pimeän halki ja silitti sitä rauhoittavasti. Veren kohina ja myrskyn raivoisa ulvonta pauhasivat hänen korvissaan. Vajan vierellä kasvavan liekkipuun siemenkodat satoivat katolle terävinä, rätisevinä sarjoina, aivan kuin katolla olisi tanssittu peltitohveleissa.

Vajassa oli pistävä lamppuöljyn haju. Alice hapuili pimeässä, kunnes hänen sormensa osuivat työpenkin lamppuun. Hän tunnisti lampun sen muodosta; äidillä oli talossa samanlainen. Lampun vieressä oli tulitikkuaski. Vihainen ääni karjui hänen päässään. *Et saa olla täällä. Et saa olla täällä.* Alice irvisti, mutta avasi kuitenkin tulitikkuaskin. Tunnustelemalla hän löysi tulitikun kärjen, raapaisi sillä askin karkeaa pintaa ja tunsu rikin hajun nopean valohehkun täyttyessä ilman. Hän piti tulitikkua öljylampun sydänlangalla ja kiersi lasikuvun takaisin kiinni. Lamppu valaisi isän työpenkin.

Pieni lipastonlaatikko hänen edessään oli raollaan. Alice veti sen auki vapisevin sormin. Laatikossa oli valokuva ja jotain, mitä Alice ei nähnyt kunnolla. Hän otti valokuvan esiin. Sen reunat olivat rispaantuneet ja kellertävät, mutta kuvassa näkyi selvästi epäsäännöllinen, upea, viiniköynnösten peittämä vanha talo. Alice tavoitteli laatikosta toistakin esinettä. Hänen sormenpänsä osuivat johonkin pehmeään. Hän veti sen esiin ja näki, että se oli haalistuneella nauhalla sidottu musta hiuskiehkura.

Valtaisa tuulenpuuska kolisutti vajan ovea. Alice pudotti hiuskiehkuran ja valokuvan käännähtäessään ympäri. Ovella ei ollut ketään. Se oli vain tuuli. Hänen sydämensä oli juuri rauhoittumassa, kun Toby istahti ja alkoi jälleen murista. Vavisten Alice kohotti lampun valaistakseen koko isänsä vajan. Hänen leukansa loksahitivat auki ja hänen polvensa tuntuivat oudolla tavalla hyytelöltä.

Hänen ympärillään oli kymmenittäin puuveistoksia, pienistä aina luonnollisen kokoisiin, jotka kaikki esittivät kahta hahmoa. Toinen esitti iäkkäämpää naista eri asennoissa: nuuhkimassa eukalyptuspuun lehteä, tutkiskelemassa ruukkukasveja, makaamassa selällään toinen käsivarsi silmillään ja toinen ylöspäin ojennettuna, ja pitelemässä hameenhelmaansa kuin maljakkoa, joka oli täynnä Alicelle tuntemattomia kukkia. Toinen hahmo esitti tyttöä lukemassa kirjaa, kirjoittamassa pöytänsä ääressä, puhaltamassa voikukan haituvia. Alicen päätä alkoi särkeä, kun hän näki itsensä isänsä veistoksissa.

Naista ja tyttöä esittävät lukuisat veistokset täyttivät vajan ja ympäröivät jo työpenkkiä. Alice hengitti syvään ja hitaasti sydämensä lyöntejä kuunnellen. *O-len tääl-lä*, ne sanoivat. *O-len tääl-lä*. Tulen lailla myös sanat pystyivät taikomaan asian toiseksi. Alice oli lukenut riittävästi ymmärtääkseen taikavoiman, jonka sanat voivat toistettuina nostattaa. Asiasta tulee totta, jos sen toistaa riittävän monta kertaa. Hän keskittyi loitsuun, joka sykki hänen sydämessään.

O-len, tääl-lä.

O-len, tääl-lä.

O-len, tääl-lä.

Alice kääntyi hitaasti ja tarkasteli puisia hahmoja. Hän muisti lukeneensa kerran ilkeästä kuninkaasta, jolla oli valtakunnassaan niin paljon vihollisia, että hän loi ympärilleen savi- ja kivisotilaiden armeijan – vaikka savi ei olekaan lihaa eikä kivi verta. Lopulta kyläläiset, joilta kuningas yritti armeijansa avulla suojautua, kukistivat kuninkaan tämän omalla armeijalla kuninkaan nukkuessa. Kylmät väreet kulkivat pitkin Alicen selkäpiitä, kun hän muisteli aiemmin lukemiaan sanoja. *Tuli vaatii syytyäkseen ja palaakseen kitkaa, polttoainetta ja hapetta.*

”Tule, Tobes”, Alice kehotti ja kurkotti ottamaan ensin yhden puuveistoksen ja sitten toisen. Yhdestä veistoksesta mallia ottaen hän käytti t-paitansa helmaa maljana ja keräsi siihen kaikkein pienimmät löytämänsä veistokset. Toby pyöri levottomasti Alicen vierellä. Alicen sydän hakkasi kylkiluita vasten. Vajassa oli niin monta veistosta, ettei isä varmaankaan huomaisi joidenkin pienimpien puuttumista. Ne olisivat täydellistä polttoainetta tulentekoa harjoittellessa.

Alice muistaisi aina tämän päivän, joka muutti hänen elämänsä peruuttamattomasti, vaikka hän ymmärsi sen vasta kahdenkymmenen vuoden kuluttua. Elämää eletään eteenpäin, mutta sitä voi ymmärtää vain taaksepäin katsomalla. Maisemaa ei näe silloin, kun on sen keskellä.

Pihatielle kääntyessään isä puristi ääneti ohjauspyörää. Hänen vaimonsa kasvoille oli kohonnut turvonneita punaisia läikkiä, joita hän hoivasi kädellään. Toisella kädellään hän piteli vatsaansa painautuessaan auton ovea vasten. Mies oli nähnyt omin silmin,

kuinka hänen vaimonsa oli koskettanut lääkärin käsivartta. Hän oli nähnyt lääkärin ilmeen. Hän oli *näbnyt* sen. Lihas Alicen isän oikean silmän alapuolella nyki. Hänen vaimoan oli huimannut, kun tämä oli noussut istumaan ultran jälkeen; mies ei ollut halunnut poiketa aamiaiselle siinä pelossa, etteivät he ehtisi ajoissa vastaanotolle. Vaimo oli yrittänyt pysyä tasapainossa. Lääkäri oli auttanut häntä.

Alicen isä venytteli kättään. Hänen rystysiään särki yhä. Hän vilkaisi itseensä kápertynyttä vaimoan, joka loi kuilun heidän välilleen. Mies halusi saada yhteyden vaimoonsa ja selittää, että tämän pitäisi vain varoa käytöstään, jotta hän ei kimmastuisi. Ehkä vaimo ymmärtäisi, jos hän puhuisi tälle kukkaiskielellä. Haaru-kihokki, *kuolen laiminlyötynä*. Harlekiinifuksia, *hoito ja helpotus*. Hääpensas, *pysyvyys*. Mutta Thornfieldistä lähdön jälkeen hän oli vuosikausia vältellyt antamasta vaimolleen kukkia.

Vaimo ei ollut auttanut häntä tänään. Vaimon olisi pitänyt ennen lähtöä ennättää pakata aamiainen mukaan, jottei olisi kärsinyt huimauksesta eikä hänen olisi tarvinnut nähdä, kuinka tämä kápälöi lääkäriä. Vaimo tiesi, kuinka vaikeita heidän käyntinsä kaupungissa hänelle olivat, kun hoitohenkilökunnan kädet vaeltelivat kaikkialla vaimon keholla ja sen sisällä. Tämän raskauden aikana, tai Alicea odottaessa, he eivät olleet käyneet kertaakaan ultra- tai kontrollikäynnillä ilman että siitä olisi aiheutunut riitaa. Oliko todellakin hänen syynsä, ettei vaimo onnistunut tukemaan häntä kertaakaan?

”Kotona ollaan”, Alicen isä sanoi, veti käsijarrusta ja sammutti moottorin. Vaimo nosti kätensä kasvoiltaan ja tarttui ovenkahvaan. Hän käänsi sitä kerran ja odotti. Miehen kiukku kuohahti. Eikö vaimo sanoisi mitään? Mies avasi keskuslukituksen ja odotti vaimonsa kääntyvän hänen puoleensa ja hymyilevän hänelle kiittolisena tai ehkä jopa anteeksipyytävästi. Tämä kuitenkin lennähti ovesta ulos kuin häkistään pakeneva kana. Mies ryntäsi autosta vaimonsa nimeä huutaen, mutta myrsky vaimensi yllättäen hänen